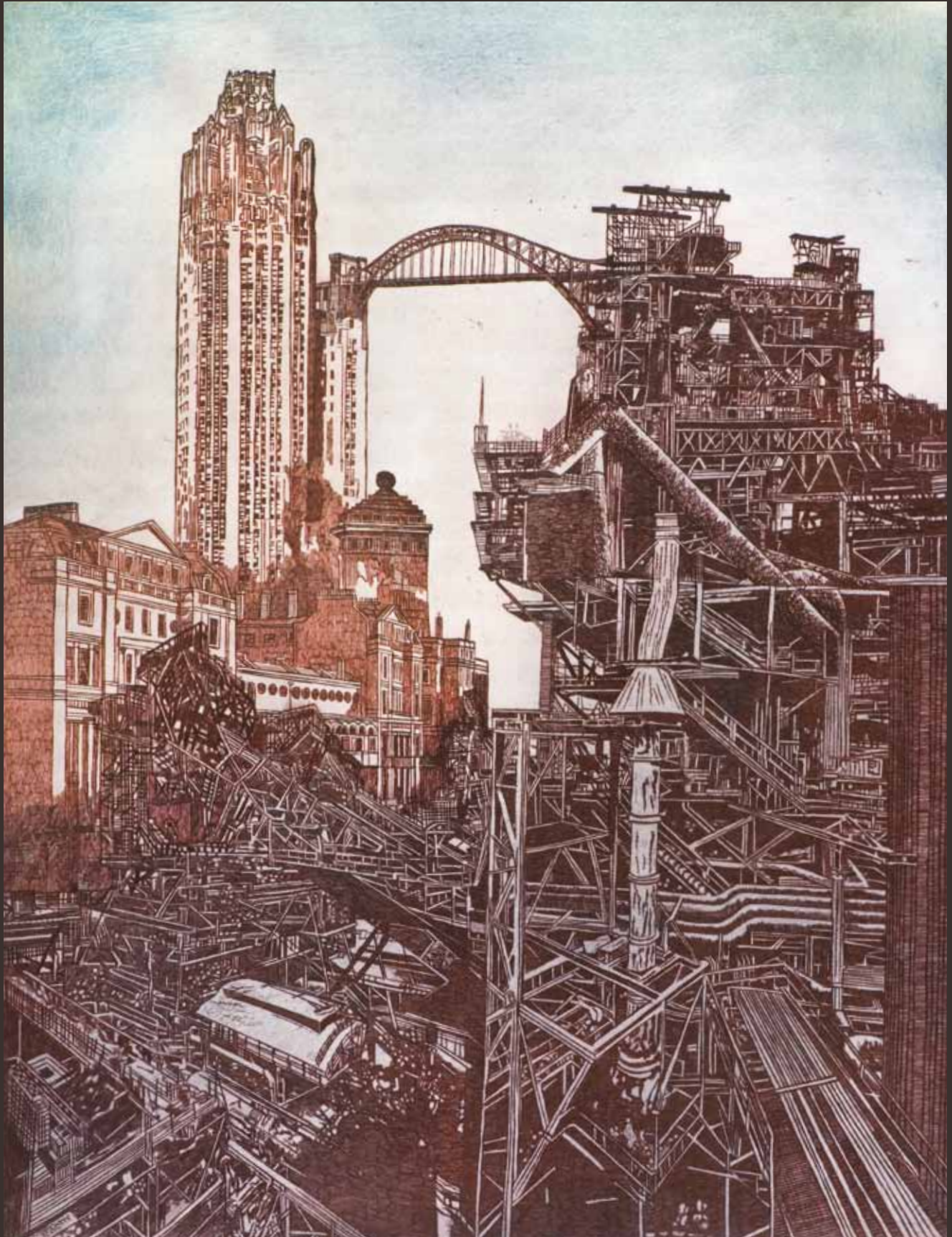

PULCHRI

Pulchri-blad, jaargang 41, nr. 2, mei 2013. Uitgave van het Schilderkundig Genootschap Pulchri Studio

Over prachtige steden met naargeestige achterbuurten

Naast etsen uit vroegere series als Genesis en Atlantis presenteert Annemarie Petri in Pulchri ook haar complete nieuwe serie 'De onzichtbare steden', vrij naar de roman van Italo Calvino. Petri: "In mijn dromen loop ik vaak door prachtige steden met kathedralen, pleinen, stadsparken en daktuinen. Maar ik verdwaal ook regelmatig in naargeestige achterbuurten."

De stad waar de luchtkastelen tot aan de hemel reikten

In de roman 'De onzichtbare steden' van Italo Calvino doet Marco Polo verslag aan Kublai Khan van de bijzondere steden die hij tijdens zijn reizen heeft gezien. Kublai Khan laat zich meevoeren en het duurt even voordat de keizer begrijpt dat hij luistert naar verhalen over steden die helemaal niet bestaan. Voor Annemarie Petri diende deze vertelling als inspiratie voor haar nieuwe serie etsen 'De onzichtbare steden'. Annemarie Petri (Den Haag, 1965) genoot haar opleiding aan de Vrije Academie in Den Haag (1984-1989) en heeft sindsdien een reputatie opgebouwd als grafica, schilderes en beeldhouwster. Haar werk wordt getoond in binnen- en buitenland in diverse musea, galeries en op beurzen. Kenmerkend is dat er een heel eigen, sprookjesachtige en melancholieke wereld wordt getoond, soms bizar, soms bevreemdend, soms heel herkenbaar. Ook in 'De onzichtbare steden' is dat te zien.

Wat als eerst opvalt aan de nieuwe etsen zijn de poëtische titels. Kun je daar iets meer over vertellen?

"Iedere ets laat slechts één van de vele aspecten zien waaruit een stad bestaat. Titels als 'De rechte stad' of 'De stad waar de mensen het leven steeds van een andere kant bekeken' verwijzen naar de denk- en leefwijze van de bewoners, doorgevoerd tot in het absurde. 'De stad waarin de luchtkastelen tot aan de hemel reikten' zou New York kunnen zijn, een kapitalistische stad gebouwd op lucht, illusies en zelfverrijking. Een soortgelijke thematiek laat ik zien in 'De stad waar de mensen werken belangrijker vonden dan gelukkig zijn'. Hoeveel steden zijn er niet waar het leven van de burgers volkomen ondergeschikt is aan het economische belang van de plaatselijke fabriek? Mensen werken zich kapot om geld te verdienen en maatschappelijke status te verwerven. Als ze opeens ziek of ontslagen worden, gaan ze zich pas realiseren dat ze vergeten zijn om van het leven te genieten. Door dit uit te vergroten laat ik zien hoe idioot dat is. Andere thema's zijn minder cynisch, eerder spiritueel. 'De stad waar de mensen het leven steeds van een andere kant bekeken' gaat over niet-te-snel-oordelen. Alles heeft voor- en nadelen. Een economische crisis is niet leuk maar mensen groeien wel dichter naar elkaar toe omdat ze elkaar nodig hebben."

Het gaat dus eigenlijk over de mens in onze tijd?

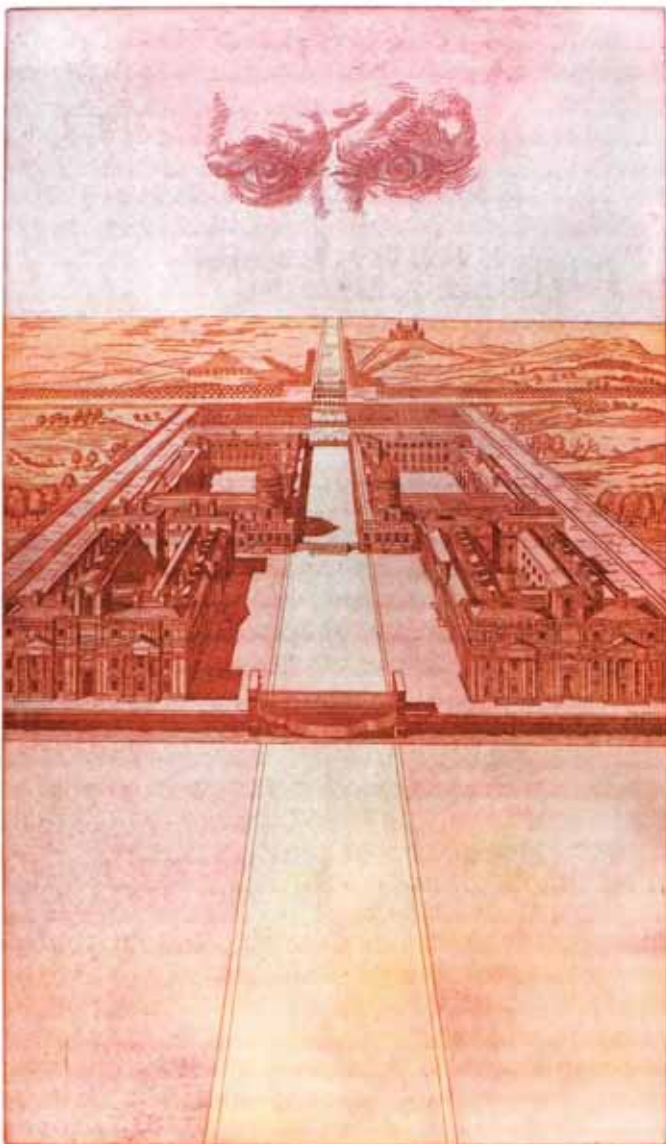
"Dat klopt. Ik geloof niet dat er qua inhoud wezenlijk iets anders te vertellen is. Als je de dingen herleidt tot de essentie, kom je steeds op dezelfde thema's uit: onze drijfveren en verlangens, hoop, wanhoop en waanzin. En ons vermogen om er zelf iets goeds van te maken. Dat was vroeger niet anders. Wel veranderd is het tempo waarin wij nu leven en de hoeveelheid informatie waar wij toegang toe hebben. Je zou dus kunnen zeggen dat er nu veel meer 'ruis' is en we veel meer afgeleid worden van de essentie. Met deze serie etsen heb ik geprobeerd weer iets van die essentie terug te halen."

Sommige werken zijn humoristisch. Jij noemt humor 'de smeerolie van ons leven'. Wat bedoel je daarmee?

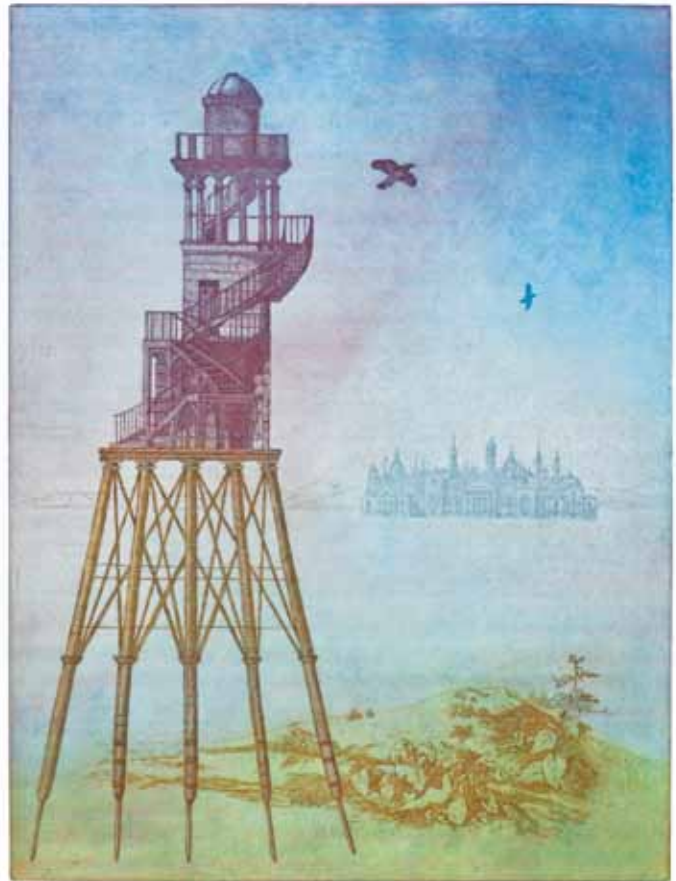
"De realiteit is soms niet te harden. Als je die met humor bekijkt, wordt het draaglijker. Het is misschien nog steeds geen schaterlach, maar door thema's op te blazen en te overdrijven is zelfs de meest naargeestige achterbuurt eigenlijk best te pruimen. Humor hebben we nodig."

Wat is de maatschappelijke rol van de kunstenaar in deze tijd?

"Ik geloof dat de wereld op dit moment heel snel aan het veranderen is. Het zal nooit meer worden zoals vroeger. We kunnen dingen niet meer op onze ervaring en routine doen. We moeten onszelf opnieuw uitvinden. Dat geldt ook voor de kunstenaar, die de gebaande paden moet verlaten en op zoek moet gaan naar wie hij of zij werkelijk is en wat echt belangrijk is. De kunstenaar maakt niet alleen kunst maar moet het ook een plek in de wereld geven. Dit is onlosmakelijk met elkaar verbonden. Hoewel de economische crisis kunstenaars parten speelt, probeer ik me daar zo weinig mogelijk van aan te trekken. Gewoon doorgaan en 's morgens naar mijn atelier fietsen, ook al stort de wereld in. Voor mij is kunst een van de constante factoren in mijn leven. Ik ben er de schepper van. Terwijl de echte wereld vaak zo kil, hard en plat is, biedt kunst schoonheid en troost. Het is mijn manier om deze wereld, waar ik vaak niet vrolijk van word, te relativieren. Het is ook een manier om met andere mensen te communiceren. Ik heb iets te vertellen en ik heb de feedback van mijn publiek nodig om weer verder te kunnen gaan. En het publiek heeft mij nodig. Mijn kunst is geen weergave van de werkelijkheid maar een middel om mensen op een andere manier naar de werkelijkheid te laten kijken, de vrijheid in zichzelf te ontdekken en nieuwe mogelijkheden te zien."

De rechtlĳnige stad

De stad die je alleen vanuit de verte kon zien

Hoe zoek jij het contact met je publiek?

"Behalve met exposities en in publicaties doe ik dat met het Micromecenaat, waar ik sinds anderhalf jaar bij aangesloten ben. Het Micromecenaat, een initiatief van Niels Janssen, is een platform voor kleinschalige kunst sponsoring ofwel crowdfunding. Voor een aantrekkelijk bedrag kan een sponsor micromecenas van een kunstenaar worden. Ik nodig mijn micromecenasen soms uit in mijn atelier, geef een borrel of etsdemonstratie of verzorg een excursie. De kerngedachte is dat direct contact tussen kunstliefhebber en kunstenaar tot meer begrip en waardering leidt."

Wat zijn je plannen voor de komende tijd?

"Wat ik wil is verdere verdieping. Als je niet uitkijkt, is dit een tijd waarin je alleen nog maar bezig bent met vechten om je hoofd boven water te houden. Dat is niet wat ik wil, dat heb ik in het verleden al genoeg gedaan. Nu is het de tijd om het leven ook te leven en de dingen te doen die ik echt graag wil. Gelukkig hoef ik me niet meer te bewijzen. Ik ben inmiddels iemand en heb gevonden wat ik zocht."

TON VERHEIJEN

journalist

Annemarie Petri exposeert van 11 t/m 30 mei in de Klinkenberggalerie I en II.

De expositie wordt op zaterdag 11 mei om 16.00 uur geopend door Bob van den Boogert, conservator van museum Het Rembrandthuis.

